

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **V. N.**, zast. JUDr. Milanem Štětinou, advokátem, se sídlem v České Lípě, Jiráskova 614, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2004, č. j. 1 Ca 10/2004 – 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

V záhlaví označeným rozsudkem soud zamítl žalobu, již se žalobce (dále též jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2002, č. j. 44/16382/11.4.2001, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v České Lípě ze dne 5. 3. 2001, č. j. CLA-2546/2000-OD stanovícímú stěžovateli povinnost dle § 18 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, vrátit hmotné zabezpečení v částce 16 370 Kč, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozsudek soudu spočívá na odůvodnění, že stěžovatel se v době podání žádosti o zprostředkování zaměstnání nacházel ve vztahu obdobnému vztahu pracovnímu (byl jednatelem společnosti s ručením omezeným), což bylo ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o zaměstnanosti překážkou jeho zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Jelikož však stěžovatel na základě nepravdivého čestného prohlášení do evidence přesto zařazen byl, a bylo mu z toho důvodu poskytnuto i hmotné zabezpečení, je třeba mít za to, že je pobíral neoprávněně, proto je musí vrátit.

Městský soud v Praze vydal takové rozhodnutí poté, co Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 As 23/2003 – 57 ze dne 30. 6. 2004 ke kasační stížnosti žalovaného zrušil jeho původní rozsudek, jímž bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného spolu

s rozhodnutím správního orgánu prvého stupně zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (č. j. 1 Ca 11/2003 - 38 ze dne 30. 4. 2003). V souladu s ustanovením § 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) svým právním názorem zavázal soud, aby v novém řízení respektoval jeho výklad, podle něhož je funkce jednatele společnosti s ručením omezeným ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vztahem obdobným vztahem pracovnímu. Pro posouzení charakteru předmětného vztahu přitom není rozhodné, zda byl jednatel za svou činnost odměňován ani to, zda v fakticky v rámci tohoto vztahu nějakou činnost vykonává.

Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. říká, že kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížností uplatnil stěžovatel důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když dle jeho mínění jak Nejvyšší správní soud, tak i Městský soud v Praze nesprávně posoudili právní otázku, zda je jednatelství v obchodní společnosti činností obdobnou pracovnímu poměru, a je-li v této souvislosti podstatné, zda je tato činnost fakticky vykonávána a je za ni poskytována odměna. Stěžovatel si je vědom toho a výslovně i připustil, že nové soudní rozhodnutí, proti němuž nyní brojí kasační stížností, je výsledkem postupu soudu v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeném v jeho zrušujícím rozhodnutí.

Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřijatelný [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Z toho, co je uvedeno výše, je zřejmé, že stěžovatel podal kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud nově rozhodl na základě závazného právního názoru vyjádřeného ve zrušovacím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Netvrdil přitom, že by se soud závazným právním názorem neřídil. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou s poukazem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť byla-li kasační stížnost odmítnuta, nemá žádný z účastníků řízení na jejich náhradu právo.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu